

Sætt og hoyrt

KONTRAKTBRIDGE

Hava tit hoyrt søguna, tá Vensil gjörði kontrakt, Kjartan lakkaði paradis, og Zakaris sigldi við frakt.

ORÐABÓKINI

Fullveldi: betingelseløs overgivelse.

Endurroytingar: told ovanpå skat.

Løntrýst: at klemme i hemmelighed (Folk-flok og Samband).

Fólkasambandið: de forenede nationer, også foreningen af Folket flokken og Sambands-partiet.

Sambart seinastu Dimmu halda vit, at óklárt er millum blaðmenninar har. Vit hugsa okkum, at G. L. hevur skrivað odda greinina, og tá hann skrivar hugsar hann um E. M., tí G. L. kann ikki spenna lívreimina longur inn, tí so fer hann av um miðjuna, men tað kann hin.

Hvør man hava givið Dagblaðnum pening afturfyr, at tað ikki slapp út undir streikuni, nú nýðast teir at hava bókhaldara fyrri at halda skil á teimum.

1. enska tinginum situr formaðurin á einum ullaposa.

Hv ikki eisini lata okkara lögtingsformann fáa ein ullaposa at sita á — ella eina

blæu aftaná tvíburðabragið hin 7. des. í fjór?

— Ein onglendingur hevur kravt skilsmessu, tí konan iki hevur tosað við hann í fjóruti ár.

— So! Og einari slíkari góðari konu ætla hann at skilja seg frá. —

— Eg tori ikki at fara út í ullintum sokkum. —

— So, hvat hendir tá? —

— Einkil. —

— Trýrt tú upp á kærleika við fyrsta eynabrá? —

— Nei. —

— So hittast vit kanska aftur í morgin. —

Pápin hevur lovað soninum 1 krónu, um hann kann siga honum frá, tá ið hann er sovnaður.

— So pápi, nú kanst tú lata meg fáa 50 oyru. Eg eri hálvsovnaður. —

STREIKUTÍÐINI

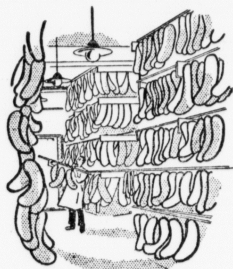
Ein maður helt nú ein dagin, at streikan gekk sær so hart upp á nervarnar, at hann fór beinan vegin og »begekk Kia-Oras».

(I Japan eitur ein sjálmorðsháttur: harakiri).

VINKONAN VITJAR

DREKKA, BREYÐ, KEKS og
FRUKTA MARMULATA
FÁAST HJÁ KEYPMANNI TYGAR A

Tað eru roykpylsurnar ið duga tær frá HOULBERG

Matligt er, og væl rýkur, tá ið hurðin verður gloppað inn í roykrúmið hjá Houlberg, har hundræðtals nössligar roykpylsur hanga lið um lið til at „búnast“... HOULBERG's roykpylsur eru gjørdar av fyrsta flokks tilfari, vælkryddraðar, vælsaltnaðar og vælbúnar...

Umboð:
B. Mortensen
Tórshavn . tlf. 8

S. HOULBERG A/S
KØDBYEN KØBENHAVN

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kommunukantórið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimitað. Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heimita grót ella skerv uttan við einum limi av vegnevndini ella einum umboðsmann fyrri kommununa.

Fredbiar sœknar kommuna

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova:
TÓRSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVÁGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsøgn uppá 3 mánaðar 4 0/0 p. a.
Renta av bankabók 3 1/2 0/0 p. a.

Bankin er opin 11—15 — Leygardag 11—14

Hedin Brú: Feðgar á ferð, II

arligt, at hann skal vera á luftini um dagin, tí tað er nú einki brúk fyrri honum.

»So, armingin«, illflennir Ketil, »tú situr og lær at mánanum, meðan eg royni at venja teg til mannse».

»Ja, hví man Várharra ikki heldur lata mánan skína í niðu, heldur enn at spilla ljósið burtur um dagin».

»Slíkt eru menn«, deilir Ketil. »Og tú er farin at friggja, ætlar at taka hús upp á teg. Heldur tú teg kunna fœða konu og børn av at sita og læa at mánanum?»

Tá rodnadi Kálvur og streyk hondina eftir tollinum. Hann heli hetta vera so ónærsligt av pápa sínum, at seta seg at tosa um børn, nú beinan vegin hann var farin at friggja, tí hann hugsaði, at fólk komdi sær ikki at hugsa um sovorðið, fyrr enn tey vóru gift. »Eg kann liva, fyrri tað um eg ikki eri miðamaður, eg fari til skipse».

»Tað er ikki tí so væl, at skipsfólkið einki sovorðið nýtir at vita, eg veit ikki hvussu vorðið er nú í tíðini. Fyrr var tað hildið skommá, ikki at vita skil á sjóleiðum í sínari bygd. Eitt nú fólk kom saman í grind og vertskapi, tað var sovorðið, ið tosað var um. Og hann, ið einki visti, hann tagði og læt teir tosa, sum menn vóru til tað. Men nú tykist han bera hövðið hægst og hava mest at siga, sum einki veit«.

So draga teir inn og taka aftur á aftur.

»Vit kendu einki«, heldur Kálvur, »tað nyttar einki at rógva afture».

»Jú, eina ferð royna vit enn, eg skal leggja eitt sindur óðrvíse. Tá fingur teir fisk».

Tá ið tað var farið at sprakla í bátinum, batnaði hýrurin á teimum. Kálvur stóð so álspentur og rakti fiskin inn.

Hvørja ferð sonurin bregður við, sigur Ketil: »Huh, bara draga, hasin rodni, bara draga«. Og hann tosaði so hulisliga, mestsum hann ræddist fyrri, at onkur skuldi hoyra og koma og óvunda teir. »Eg meini, tað tekur hjá tær«, lær hann upp á Kálv, »eg meini, tað tekur í hjá tær«. Hann situr og jóttrar hetta, meðan hann togar í árararnar, »kundi borið á, at hann verður fiskimaður, at hann garar fram úr við fiskieyðnu. So kann hann verða so mætur sum so mangur annar, sum betri vit hevur. Og hvat nyttar vítið hjá mongu í árararnar, »kundi borið á, at hann verður fiskimaður, at hann garðar um, til falls barastani, sita og hanga yvir bóku og vasa upp í øllum, sum tey hava aðrastaðnis burtur, ístaðin fyrri at gera nakað til nyttu«.

Teir fingur gilt av fiski um dagin.

A kvøðinum, teir koma damlandi inn aftur, eru teir kátir og skemtingarsamir, tríva í at kvøða. Kálvur situr og hermir eftir

æðnum. Tá ið teir nærkast landi, biður Ketil hann tuga. »Einki málageip, nú vit koma innat. Og spyrja teir teg nakað, skal tú svara sum minst«.

Teir koma at, og menn standa og hyggja undir neystunum.

»Var hann tjúkkur í dag, gamli?« Og so er flenn.

»Nei, tað var smáligt«.

Kálvur krýpur upp á land at halda bátinum. Ketil fer í holt við at kasta upp. Tað fyrsta, hann blakar, er ein oljutroggja.

»Ikki eru teir væl litadír«, læa teir undir neystunum.

Gamli svarar einki, tekur ein kýk, teir hava funnið og blakar upp á land.

»Á devilin, tað er skjótt at draga upp í ein bát av hasum slagnum«.

Men so fór fiskurin at koma: »Jú, pínadoy eru teir ikki króktir«. Gamli kastar tveir og tveir. Teir tagna undir neystunum og telja. Tá ið Ketil er komin upp í tjúgu, vaksa eyguni har uppi og ein heldur fyrri: »Tað er fiskiskapur hjá teimum«.

»Ja«, kom tað dragandi frá einum øðrum, »um enn ein einsamallur bátur ein heilan dag fer nakrar fiskar, hvat er tað?« Men mannámúgvan harvur.

Morgunin eftir var aftur góðveður og feðgarnir fóru frá landi í lýsingini. Tá ið teir koma út fyrri útskerini, siggja teir átta motorbátar koma skúmandi aftaná. Menninir sita fram á knøini og roykja, meðan motorarnir klíkkja. Teir næstu, sum koma framvið, blaka sær og læa upp á feðgarnar, sum sita við hógvunum á lummunum og benda.

Tann dagin fekst einki, hann tjúknadi av og hálv sjóvarilska. Annan dagin var betri veður, men tá fingur bátarnir einki. Tríðja dagin vóru feðgarnir aftur einsamallir. Fiskiskapurin var lítill, men teir fingur eina kalvaflundru, sum teir avreiddu og fingur nakrar krónur fyrri.

Teir röðu út alla vikuna og fingur smáar fjóruti krónur. Hetta var ein veiðivika, helt Ketil. Men Kálvur læt illa at, hann var so móður: »Vit skuldu havt motor, so hevði tað verið eitt spæl at ród út, og so kundu vit farið nógv longri leiðir«.

Tá stórlær Ketil: »Ja, tað fari eg at halda við tær, hövdu vit havt motor, so hövdu vit farið ikki eitt á leiðir«.

Tá var streymurin harðnaður og veðrið ruskað, so teir máttu liggja á landi.

Klávus var komin aftur á beinini. Hann kom niðan í Ketilshús og setti seg at tosa. Hann var so álvarsamur í kvøld, tosaði um endan. Endin var nær nú, segði hann og orðaði um lambið, sum